

Kutyák sötétben

Elszürkiült park. Hájjas úr, hájas fia
tollasoznak,
talpuk alól szellőző ontja a szénmonoxidot, ütik, ütik, ütik.
A labda

lepuffan, hízott nő jön, pompon kutyája foga közé,
vele elszalad, és
távolabb leteszi. A nő szenvtelen lépked utána. A pompon bevárja. Távolabb viszi. Távolabb.
Hájjasék nézik lebecsátott

ütővel. Egy kutya ekkor, másik, hirtelen, mellettem, fekete, galoppozik,
pórása rángva vonaglik nyomában, gazdája-
fosztva, kiválik a homályból gazdája,
gördeszkán fiú gurul, hajtja a kigyót

ívlámpafénysötétben. Közelít
a szökő vonalhoz, a gazda lenéz, a kutya vissza rá, lassít,
a kerekék ráfutnak a pórászra, a deszka
rázkódni kezd, és a fiúnak le kell lépnie róla, megáll.

Ki néz kit? Mert a fiú váratlan otthagya a deszkáját, félredőlve,
és megindul a sötét tömegű emlékmű
és körötte a sötétebb sötét sövény
felé, ahol lehajol,

és a mélyén megtalálja,
hogya a labda sehol. A nézések össze-
kuszálódnak, a sövény nézi Hájjasékat, ők a nőt, a nő a fiút, a fiút és a sövényt, egymást mind,
és a lábamnál egyszer csak ott a pompon, foga közt a labda.

És ekkor odaront mellém a fiú,
futása hars toppanásokba zárul, pakk-pakk-pakk!,
a pompon lesunyja a fejét, elengedi a labdát, a fiú fölkapja,
és a park, elsötétítelve, visszapereg a kezdőpontra.